

Sygn. akt I CSK 857/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie Mazowieckiemu
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 31 marca 2014 r., sygn. akt I ACa 1200/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód A. K. wniósł o zasądzenie od Szpitala w W. kwoty 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia za rozstrój zdrowia oraz renty w kwocie 1.500 zł miesięcznie.

Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo, a Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 31 marca 2014 r. oddalił apelację powoda. Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, oparte na dwóch zbieżnych opiniach biegłych, że nie jest obecnie możliwe, wobec braku dokumentacji z przebiegu ciąży i porodu, ustalenie przyczyn wystąpienia u powoda dziecięcego porażenia mózgowego. Stwierdził też, że samo przekonanie powoda, iż stan jego zdrowia jest skutkiem błędów w sztuce lekarskiej popełnionych na etapie porodu nie wystarczą, ponieważ na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności z których wywodził skutki prawne, któremu nie sprostał.

W skardze kasacyjnej opartej na podstawie naruszenia przepisów postępowania powód zarzucił uchybienie art. 224 § 1 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

We wniosku powód powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy oczywistą zasadność wniesionej skargi.

W jego ocenie Sąd drugiej instancji rażąco naruszył art. 224 § 1 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c.

Skargi nie można było uznać za oczywiście uzasadnioną. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Tego rodzaju argumentów, przekonujących z narzucającą się siłą, że skarga rokuje duże szanse na jej uwzględnienie, pozwany nie przytoczył.

Argumenty powoda stanowią w istocie polemikę z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów Sądu drugiej instancji. Analiza treści zarzutów apelacyjnych w zestawieniu z motywami rozstrzygnięcia przedstawianymi w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego nie potwierdza oczywistej słuszności argumentów powoda o niedostatecznie pogłębionym i niepełnym rozważeniu zgłoszonych przez niego zarzutów apelacyjnych. Z tych przyczyn przesłanka oczywistej zasadności skargi nie została wykazana. Okoliczności sprawy nie wskazują także na występowanie innych przesłanek przesądu (art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c., ponieważ sytuacja zdrowotna, majątkowa i życiowa powoda uniemożliwia mu poniesienie kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym.

